

n'Tomas slutter - landesorg på Ekne

n'Tomas...

Han er blitt et begrep på Ekne. Som et symbol på godvilje og hjelpsomhet. Kjemisk fri for unvenner. Diplomat helt ut i fingerspissene. Elskverdig og forekommende. Eller for å sitere en eknesbygger: - Uansett hvilket superlativ som skrives om Tomas vil det ikke strekke til. . . .

Jovisst, Tomas Steinseth er populær kar i bygda. Alle kjenner Tomas - og Tomas kjenner alle. Etter 37 år bak disken. Det er nok mangt et kilo sukker og mange meter skolisser gjennom disse minst ti tusen arbeidsdager. Og Tomas har alltid stått på tå hev for sine kunder. Service har vært hans kjenningsmelodi. Kolleger betrakter ham som den ideelle butikkmann.

Hvorfor denne hyllest? Jo, ganske enkelt en oppsummering ettersom Tomas takker for seg som forretningsmann. Aldersgrensen oppnådde han torsdag i forrige uke, og juleaften klokka to bukker han sin siste kunde ut gjennom døra.

Dermed setter han punktum for sin 52-årige handelskarriere. Tomas Steinseth var nemlig bare 15 år da han trådte inn i bransjen. Det skjedde hos handelsmann Arne Tvette i Vikaleiret på Frosta, i den bygda der Tomas vokste opp.

På Vikaleiret jobbet han i 15 år. Deretter ble det til at han flyttet til Ekne hvor han tiltrådte i butikken hos Petter Dahlen. Her har han siden 1936 vært fast inventar, selv om forretningens ledelse har skiftet flere ganger. Tomas har representert kontinuiteten og tradisjonen.

Og han har vist å gjøre nytte for seg. Jobben har også vært hans hobby, hans store interesse.

- Jeg nekter ikke for at jeg har trivdes i bransjen, innrømmer Tomas overfor T-A slik på fallrepet. - Har vært heldig, sånn. I mine guttedager sto jeg i grunnen ikke overfor så mange valg muligheter da jeg skulle se meg om etter et yrke. Måtte nærmest ta det som ble budt. Og da var det nærmest floks at jeg havnet på en gren der jeg kanskje passet. . . .

- Og tidene har forandret seg, Steinseth?

- Det har vært fantastisk å oppleve alt det som har skjedd, sier Tomas. - De gamle dagers butikk hadde selvfølgelig sin sjarm, men lettvis var det ikke. Hver pose måtte veies mens kunden ventet - og prisene måtte vi helst ha i hodet. Landmannsproduktene var naturligvis tunge å slite med, og ettersom lukningsvedtekter var et ukjent begrep i den tid, kunne arbeidsdagen bli temmelig lang.

- Fra min tid på Frosta husker jeg at butikken også var noe av et samlingssted for ungdommen på kveldstid. De hadde jo ikke så mye å finne på når arbeidsdagen var slutt, og så ble det gjerne til at de flokket seg inne i forretningen for å prate og more

Punktum for 52 år som diskenspringer

seg. Noen særlig handel ble det jo ikke av det, men man kunne da ikke godt jage folket på dør, heller.

- Den gamle, gode kosstemningen finnes ikke i dagens butikk?

- Det er i alle fall ikke den samme ro over folk. Før ga bankkassen seg god tid når de var ute på melketransport på morgenkvisten. Da pratet de og tok seg en røyk i ro og mak. Spøken og samtalen gikk lystelig. - Det var ikke tegn til stress. Jeg skal ikke påstå at hyggen er borte i butikken i dag, men jeg synes nok folk har det dyktig travelt. De har nesten ikke tid til å vente på å få vekslepengene tilbake. . . . Skjønner forresten ikke hva de jager etter.

- - -
- Tomas selv har vel også måttet jage en del omkring?

- Det er klart at det av og til kan bli hektisk også i en butikk, men jeg har da vel i grunnen ikke slitt meg ut. I alle fall akter jeg å ta verden med knusende ro når jeg nå blir folkepensionist. Skal flytte til en leilighet jeg har stående og vente i min fødebygd Stjørdal, på gården Moanes hos mine nære slektninger. Jeg ser fram til å bli min egen herre, selv om det nok blir usigelig vemodig å ta forvel med butikken og livet der.

Tekst/foto:
Andr. Lunnan

Og dette siste kan nok alle Tomas-venner underskrive. Hans kjærlighet til arbeidet kjenner liksom ingen grenser. Så folk lurer vel på hvordan hverdagen skal bli for ham når han ikke trekker i lagerfrakken på morgenkvisten.

- Jeg har tenkt å hjelpe litt til med forfallende arbeid på Moanes, sier Tomas og røper en av sine framtidshemmeligheter.

Men om Tomas kommer til å savne jobben, så vil vil også savnet føles sterkt andre vegen. Arbeidsgiver Wannebo vil nok merke at Tomas forsvinner, - og eknesbygger flest vil føle at et fast trekk i bygdebildet er dratt til Stjørdal. På selve juleaften.